

Sygn. akt. IV Ka 473/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie SSO Joanna Żelazny

SSR del. do SO Dorota Wachowska

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Czesława Twardowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy **P. N. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 288§1 kk i art.216§1 kk w związku z art.11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M.

z dnia 26 lutego 2015 r. sygn. akt VI K 684/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat próby;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. N. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 03/04 września 2013r. w K., dokonał umyślnie zniszczeń elewacji zewnętrznych murów dwóch budynków, poprzez naniesienie w sposób trwały, farbą koloru czerwonego różnych napisów, w tym z treścią wulgarną, tj:

– napisów na elewacji zewnętrznej muru budynku szkolnego Zespołu Szkół i P. przy ul. (...), w wyniku czego powstały straty w mieniu, w tym związane z przywróceniem elewacji do stanu pierwotnego, wycenione przez pokrzywdzonego na kwotę 5.556,06 złotych na szkodę Zespołu Szkół i P. w K., oraz

– napisów na elewacji zewnętrznej muru prywatnego (...) Bank (...) przy ul. (...), w wyniku czego powstały straty w mieniu, w tym związane z przywróceniem elewacji do stanu pierwotnego, wycenione przez pokrzywdzonego na kwotę 700 złotych, na szkodę właściciela budynku W. R., to jest **o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,**

II. w czasie, miejscu i w okolicznościach jak w pkt I, w treści naniesionych napisów, umieścił słowa wulgarne i obraźliwe pod adresem A. C., które, biorąc pod uwagę sposób ich zamieszczenia, tj. publicznie, stały się dostępne

dla pokrzywdzonej i wielu innych osób, co spowodowało znieważenie wymienionej, także w oczach innych bliżej nieokreślonych osób, które w każdym momencie mogły się z ich treścią zapoznać, czym działał na szkodę A. C., to jest **o czyn z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.**

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt VI K 684/13 Sąd Rejonowy w Trzebnicy VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M.:

I. uznał oskarżonego P. N. (1) za winnego tego, że w nocy z 3 na 4 września 2013r. w K., dokonał umyślnie zniszczenia elewacji zewnętrznej muru budynku szkolnego Zespołu Szkół i P. przy ul. (...), w wyniku czego powstały straty w mieniu, w tym związane z przywróceniem elewacji do stanu pierwotnego, poniesione przez pokrzywdzonego w kwocie 5.556,06 złotych i na szkodę Gminy K. Zespołu Szkół i P. w K., poprzez naniesienie w sposób trwały, farbą koloru czerwonego napisów ze słowami wulgarnymi i obraźliwymi pod adresem A. C., które, biorąc pod uwagę sposób ich zamieszczenia, tj. publicznie, stały się dostępne dla pokrzywdzonej i wielu innych osób, co spowodowało znieważenie wymienionej, także w oczach innych bliżej nieokreślonych osób, które w każdym momencie mogły się z ich treścią zapoznać, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art.288§1 kk i art.216§1 kk w związku z art.11§2 kk za to na podstawie art.288§1 kk w związku z art.11§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego P. N. (1) za winnego tego, że w nocy z 3 na 4 września 2013r. w K., dokonał umyślnie zniszczenia elewacji zewnętrznej muru prywatnego (...) Bank (...) przy ul. (...) na szkodę W. R., w wyniku czego powstały straty w mieniu, w tym związane z przywróceniem elewacji do stanu pierwotnego, poniesione przez pokrzywdzonego w kwocie 700 złotych, poprzez naniesienie w sposób trwały, farbą koloru czerwonego napisów ze słowami wulgarnymi i obraźliwymi pod adresem A. C., które, biorąc pod uwagę sposób ich zamieszczenia, tj. publicznie, stały się dostępne dla pokrzywdzonej i wielu innych osób, co spowodowało znieważenie wymienionej, także w oczach innych bliżej nieokreślonych osób, które w każdym momencie mogły się z ich treścią zapoznać, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art.288§1 kk i art.216§1 kk w związku z art.11§2 kk za to na podstawie art.288§1 kk w związku z art.11§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86§1 kk biorąc za podstawę jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania oskarżonego w dniu 29 grudnia 2013r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód poprzez zapłatę na rzecz Gminy K. Zespołu Szkół i P. w K. kwoty 5.556,06 złotych oraz na rzecz W. R. kwoty 700 złotych;

VI. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 616 § 2 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 2000 złotych i od pozostałych kosztów na podstawie art.624§1 kpk oskarżonego zwolnił.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony i nie podnosząc konkretnych zarzutów wskazał, że nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, zaś wydany w sprawie wyrok, na mocy którego orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata, jest niesprawiedliwy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona w sprawie apelacja, traktowana jako środek odwoławczy od całości orzeczenia, tj. zarówno od winy, jak i od kary, zasługiwała na jedynie częściowe uwzględnienie. Kontrola instancyjna wydanego w sprawie wyroku wykazała bowiem, iż ostać się nie może orzeczona względem P. N. (2) kara pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej, i w tym też zakresie Sąd Odwoławczy zmodyfikował zaskarżony wyrok. W pozostałej natomiast jego części, w szczególności w

odniesieniu do poczynionej przez Sąd meriti rekonstrukcji zdarzenia, brak było podstaw do czynienia jakichkolwiek zmian.

Sąd Rejonowy przeprowadził poprawnie postępowanie dowodowe, gromadząc kompletny materiał dowodowy w sprawie. Poza wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami osób, które posiadały jakąkolwiek wiedzę odnośnie zarzucanych P. N. (1) czynów, Sąd ten dodatkowo pozyskał również dowód w postaci opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego. Następnie w/w dowody poddał wszechstronnej analizie, wyprowadzając logiczne i poparte zasadami doświadczenia życiowego wnioski, skutkujące ostatecznym przypisaniem oskarżonemu sprawstwa dwóch czynów zabronionych.

Oskarżony w wywiezionej apelacji nie podważył toku rozumowania przeprowadzonego przez Sąd pierwszoinstancyjny. Podniósł jedynie, że Sąd ten pominął „istotne zeznania świadków mówiące o braku aktywności oskarżonego w zdarzeniu”, bez bliższego sprecyzowania, o które zeznania i jakich konkretnie świadków chodzi.

Zarzut ten nie potwierdził się jednak w toku postępowania odwoławczego.

W analizowanym postępowaniu poza pokrzywdzoną w charakterze świadka przesłuchano A. D., W. R., M. K. i U. N. (1). I tak, zeznania A. D. i W. R. dotyczyły jedynie faktu ujawnienia napisów na budynkach -odpowiednio- szkoły i sklepu.

Świadek M. K. - pracownik stacji paliw wskazał, iż w dniu 03 września 2013 r. około 19.00 na stację podjechał oskarżony i zakupił na niej spray „koloru zbliżonego do czerwonego”; świadek dodał, że oglądał nawet monitoring i z jego zapisu wynikało, że P. N. (2) trzymał w ręku spray z czerwoną nakrętką, przy czym kolor nakrętki w tych sprayach oznacza barwę farby (k. 44v). U. N. (2)-matka oskarżonego zeznała z kolei, że w dniu (...) syn wyjeżdżał do N. na „wystawki” i z domu wyszedł około godz. 18.00-19.00; od tego czasu nie widziała go ani nie miała z nim kontaktu przez kilka dni, aż do jego powrotu (k. 64v).

Powyższy materiał dowodowy w żaden sposób nie przemawiał na korzyść oskarżonego. Co więcej, materiał ten, przy uwzględnieniu dodatkowo zeznań pokrzywdzonej oraz wniosków końcowych opinii biegłego z dnia 18 grudnia 2013 r., dawał wystarczające podstawy do tego, by oskarżonemu przypisać winę i sprawstwo dwóch czynów zabronionych opisanych w części dyspozytywnej wyroku. Oskarżony w wywiezionej apelacji nie przedstawił żadnych konkretnych argumentów, które wzbudzić by mogły wątpliwość co do prawidłowości toku myślenia zaprezentowanego przez Sąd meriti, w szczególności logiki przedstawionych przezeń wywodów. P. N. (1) ograniczył się jedynie do zakwestionowania jego zasadności oraz wskazania w sposób ogólny nakreślonego zarzutu, którego kontrola instancyjna nie potwierdziła. W tej sytuacji oskarżony nie mógł liczyć na uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia przez Sąd Odwoławczy.

Jego zmiana również nie wiązała się z orzeczeniem w zakresie winy, lecz jedynie co do kary. Akceptacji instancji odwoławczej nie mógł bowiem zyskać pkt III zaskarżonego wyroku i wymierzona nim kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności ukształtowana przez Sąd meriti jako kara o bezwzględny charakterze. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczenie to razi nadmierną surowością i tym samym jest rażąco niesprawiedliwe.

Sąd odmiennie aniżeli Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Oskarżony wprawdzie był dwukrotnie karany sędownie, i okoliczność tą Sąd meriti uwypuklił w pisemnym uzasadnieniu, tym niemniej nie sposób nie zauważyć, że pierwszy wyrok skazujący zapadł wobec jego osoby w 2005 r., zaś drugi w 2010 r. Jego postawa procesowa również pozostawiała wiele do życzenia, jednak w ocenie instancji odwoławczej oskarżony nie jest na tyle zdemoralizowanym człowiekiem, by dla osiągnięcia zakładanych celów kary niezbędna stawała się jego izolacja. Nadto nie można zapominać, że wobec jego osoby Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę łącznie kwoty około 6.500 zł, zasądził też koszty sądowe w kwocie 2.000 zł. Zdaniem Sądu Odwoławczego orzeczenie powyższe, o charakterze represji finansowej, stanowić będą dla oskarżonego wystarczającą, a przy tym znaczącą dolegliwość, stąd nie jest wskazane, by P. N. (1) dodatkowo osadzać w zakładzie karnym. Konieczność uiszczenia w/w kwot będzie miało znaczącą rolę wychowawczą- uświadomi jednak oskarżonemu

nieopłacalność wykroczenia poza obowiązujący porządek prawny; z drugiej zaś strony, aby wykonanie tego obowiązku było realne, a nie jedynie iluzoryczne, oskarżony musi mieć możliwość zarobkowania, co w warunkach izolacji jest trudne do osiągnięcia.

Pozytywna prognoza kryminologiczna postawiona oskarżonemu przez Sąd II instancji podlegać będzie jednak dalszej weryfikacji związanej z wyznaczonym 3-letnim okresem próby, zaś P. N. (1) winien mieć świadomość, że jakakolwiek informacja o naruszeniu przezeń porządku prawnego w tym czasie automatycznie skutkować będzie wszczęciem przeciwko jego osobie postępowania o zarządzenie wykonania kary orzeczonej w przedmiotowym postępowaniu.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, jako że obiekcji nie wzbudzają pozostałe rozstrzygnięcia Sądu pierwszoinstancyjnego.

Sąd Odwoławczy nie obciążał skazanego kosztami postępowania odwoławczego uznając, że ich uiszczenie przez P. N. (1) stanowić będzie dla niego nadmierną dolegliwość (art. 624 § 1 kpk).